

Wim, motorisch beperkt: 'Van kleins af aan heb ik leren leven met de dood. Die escortmeisjes hebben mij geleerd: er is ook leven!'

ook weer volwaardig mens voelen.»
HUMO Als iemand zoveel voor je betekent, ga je je daar dan niet aan hechten?

Sammy «Daar moet je heel erg voor oppassen.»

Jos «Dat mag niet gebeuren.»

Sofie «Ik heb daar zelf nog nooit problemen mee gehad. Maar iedereen heeft graag een relatie, dus je moet wel duidelijk maken waar de grenzen liggen. En nooit dubbelzinnige signalen geven, of hoop geven die je niet kunt waarmaken.»

HUMO Maar je hebt wel vaste klanten.

Sofie «Ja. Sommige zie ik elke week, andere om de maand of om de drie maanden.»

Jos «Als Sofie drie weken op vakantie gaat, dan pak ik geen ander. Dat wil ik niet.»

Sammy «Kijk naar Sofie! Zo te zien heeft Jos haar dat nog nooit gezegd.»

Begeleider Joris «We waarschuwen iedereen als we ze aan één van onze dienstverleeners voorstellen: zie dat je je niet bindt. Dat is

ook iets waar moeders heel bang voor zijn: dat hun zoon zich aan zo'n meisje gaat hechten. Dat is ook een risico, hè Wim. Jij kunt daarvan meespreken.»

Wim «Ja. Ik heb die fout gemaakt. Ik heb daarna vreselijk in de put gezeten, maar ik heb daarvan geleerd. Nu weet ik dat ik me daartegen moet wapenen. Nu, een mens kan zijn gevoel niet uitschakelen, natuurlijk.»

Begeleider Joris «Maar jij wisselt nu met opzet regelmatig van escort, om je niet echt aan iemand te hechten.»

Wim «Dat is waarschijnlijk een mechanisme om mezelf te beschermen. Ik sta daar niet zo heel erg bij stil.»

Sammy «Ik wissel niet van meisje. Tenzij ze duurder wordt (lacht).»

»Voor mij is het zo: zo'n meisje komt op bezoek, vertroetelt je en soigneert je, geeft je seks, pakt je vast, geeft je knuffels en praat met je om je gerust te stellen, maar achteraf krijgt ze haar geld en daar stopt het.

»Soms gebeurt het wel dat een vaste escort niet kan, of dat ze ermee stopt. Dan moet je helemaal opnieuw beginnen met iemand anders. Nu ja, ze worden wel altijd goed van tevoren door hun baas gewaarschuwd dat ze naar iemand met een beperking gaan.»

RENDEZ-VOUSHOTEL

HUMO Ga jij ook naar instellingen, Sofie?

Sofie «Ja, maar die staan er niet allemaal voor open. Dan spreek ik af in een rendez-vous hotel. Ik heb ook een jongeman als cliënt die niet wil dat zijn leefgroep vragen begint te stellen, en dus gaan we naar zijn ouders thuis.»

»Als ik naar een instelling ga, kom ik daar ook nooit binnen op naaldhakken met netkousen en een minirok. Ik ga altijd *naturel*: ik zou bij wijze van spreken ook de pedicure kunnen zijn.»

HUMO En je naaldhakken zitten gewoon in je tas?

Sofie «Soms. Op verzoek kleed ik me wel om en maak ik me op. Maar meestal is het nodig om attributen te gebruiken.»

HUMO Je man weet dat je dit werk doet, hè?

Sofie «Ja. En mijn kinderen – ze zijn ondertussen 21 en 19 – weten het nu ook. Mijn zoon staat ervoor open, maar mijn dochter helemaal niet. Het ideale moederbeeld dat ze van me had, is in één keer in duigen gevallen, zegt ze.»

Sammy «Sorry, maar ik zou dat ook hebben mocht mijn moeder zoiets doen.»

Sofie «Ik snap het ook wel. Een moeder die ineens zegt: 'Ik help mensen met beperkingen met hun seksualiteit,' dat is niet evident.»

HUMO Terwijl je weet hoeveel het voor je betekent, Sammy.

Sammy «Ja, maar toch is het, zeker als je jong bent, vrij choquerend om te horen dat je moeder haar lichaam ook aan andere mannen geeft dan je vader.»

Sofie «Nu, ik wil wel anoniem blijven. Mijn dochter zegt: 'Mama, als je toch zo fier op je werk bent, waarom geef je dan je naam niet? En waarom ga je dan niet op de foto?' Maar ik doe dat juist om haar te beschermen. Er zijn nog heel veel mensen die reageren vol onbegrip, die keihard oordelen en zeggen: 'Je bent gewoon een hoer voor gehandicapten.'»

»Ik heb het natuurlijk wel van tevoren met mijn man besproken.

Hij zei meteen: 'Schatteke, jij moet voor mensen kunnen zorgen, zo ben jij. Als jouw hart zegt dat je dat moet doen, dan moet je dat doen en dan steun ik je.' Zelfs ik dacht toen ook wel even: 'Zie je me wel graag, dat je me dat zomaar toestaat? Ik ben wel *jouw* vrouw, hè.' Het blijft dubbel.»

Sammy «Ik vind het wel een beetje eigenaardig dat je vaste partner zegt: 'Doe dat maar.' Ik zou het daar moeilijk mee hebben.»

Sofie «Ik denk niet dat veel mannen dat zouden kunnen, maar mijn man weet waarom ik het doe. Hij weet dat ik mijn grenzen stel, en dat hij en mijn gezin heilig voor mij zijn.»

»Ik weet dat er ook vrouwen zijn – in dit circuit en in het reguliere circuit – die dit werk doen zonder dat hun partner dat weet. Maar dan denk ik: 'Hoe kan ik ergens waarschijnlijk aankomen als ik een leugen in mijn hart draag?' Dan kom ik niet met open hart bij mensen binnen, en net dat is zo belangrijk.

»Elke keer als ik achteraf naar huis rij, ben ik zo vol vreugde en blijdschap over wat ik weer heb kunnen betekenen voor een ander mens. Zij zijn blij en ik ben blij: dat is toch prachtig?»

Wim «Ik ben geboren met een zuurstoftekort, vandaar mijn handicap. Als *manneke* heb ik altijd op school gezeten tussen andere gehandicapten. Daar zaten ook mensen tussen die de ziekte van Duchenne hadden, of een spierziekte die ooit fataal zou aflopen zoals in de film. Elke keer als ik na de zomervakantie terug op school kwam, hing er aan het prikbord wel een doodsbrief. Van kleins af aan heb ik dus leren leven met het idee dat de dood elk moment kon aankloppen, en verwachtte ik elk moment dat er weer iemand verdween. Die meisjes hebben mij geleerd: er is ook *leven*. Er zijn ook nog nieuwe ontmoetingen! Trek je daaraan op. Kijk daarnaar uit!»

Sammy «Als ik zo'n meisje laat komen, dan praat ik en ik geniet. En als ik dan ga slapen, dan geniet ik eerst nog wat na, en dan slaap ik in als een *rozke*. En de volgende ochtend sta ik op met het gevoel: 'Verdomme! Ik heb weer goesting om door te gaan.'»

Stefanie de Jonge
Foto's Jelle Vermeersch

KOPPEN

Eén, donderdag 15 sept., 20.45